

Да я убие Господъ Яна!

— Житата горятъ хей-ей-ей! Тичайте да гасите!

Дѣдо Иванъ кехаята се изправи на могилката срещу село, сие орѣфаната си капела и разтвори гърло. Гласа му изтрѣпналъ и зловещъ полетѣ, удари умърлушенитѣ покриви на къщитѣ, изпрѣщѣ между клонитѣ на почернѣлитѣ отъ родъ сливи и се заби въ сепнатитѣ души. Нѣкъде откъмъ Судама, като изтървани коне съ развѣни юзди — свѣткавици и огненъ тропотъ, — идѣха страшни облаци.

— Тичайте, хора селени!

На Коминчето гори дѣли Пеювата нива отъ четиритѣ краюве. Пламъцитѣ пълзятъ по коремъ съ зинали уста и гълтатъ — лами не-наляли се. Небето се разтваря надъ гората. Господи, какъ можешъ да стоишъ и гледашъ, когато хлѣба гори! Имашъ ли сърце! Разбий буритѣ, излѣй всичкитѣ небесни рѣки, пощади хранитѣ!

Да я убие Господъ Яна, дето разсърди Змея!

Мало и голѣмо се втурна изъ дълбокия пѣть къмъ Коминчето. Кой каквото сварилъ грабналъ: мотики, лопати, брадва. Баба Пена знахарката, размахва хурката си, тича и къл-